

## Wilt u Nederlandse consument of kerkganger weten waar soja in uw voedselproducten vandaan komt?

In november 2010 moesten in het oosten van Paraguay jonge boompjes wijken voor soja-aanplant. Bewoners van het dorpje Makutinga in het district San Rafaël del Paraná (zie kaartje) hadden op hun land boompjes geplant voor herbebossing. Makutinga ligt in het departement Itapúa dichtbij Argentinië, met de rivier de Paraná als grens. Itapúa is de soja-exportschuur van Paraguay. Veel Paraguayaanse soja wordt geëxporteerd naar de sojaverwerkende voedselindustrie in Europa (via de haven van Rotterdam).

De inheemse bewoners van Makutinga hadden begin 2010 stukken grond, die ze eindelijk erkend hadden gekregen als hun grond, herbebost. De herbebossing konden ze uitvoeren met fondsen van de overheid. Maar twee grootgrondbezitters in het departement Itapúa trokken zich hiervan niets aan en vielen met ingehuurde landarbeiders en landbouwwerktuigen onder bescherming van een kleine legereenheid het land van de inheemsen binnen. De grootgrondbezitters beweerden recht te hebben op deze grond (200 ha, ongeveer zo groot als 400 voetbalvelden) om er soja voor de export op te verbouwen.

De inheemse bewoners protesteren nu bij de politieke en juridische overheden van Paraguay en vragen om recht. Een advocate ondersteunt hen bij hun acties om recht op grond en bestaansgrond en bij de juridische beroepsprocedures die nu gaande zijn. De advocate is werkzaam in een door Kerk in Actie gesteund project van juridische ondersteuning bij landkwesties van deze 22 inheemse gemeenschappen. Deze inheemse gemeenschappen zetten zich in voor het behoud van hun bos=jacht= leefgebied.

De landconflicten van de inheemse gemeenschappen worden ook duidelijk uit de volgende alinea uit het weblog van Sofia, een Nederlandse vrijwilligster van Togetherthere die een jaar in Paraguay werkte (2008-2009)

*“Vervolgens zijn we met twee auto's (incl. laadbak) richting 2 comunidades gereden. Dit was zo'n 60 km. Perfect, want zo kon ik wat van het landschap zien, terwijl één van de Itapúa-collega's (Casildo) me informatie gaf. Wat een verschil met de Chaco! Alles is groen hier. Overal fruitbomen, akkerbouw: graan, zonnebloem, en yerba mate. En de aarde is rood, heel typisch.*

*Op een gegeven moment reed hij de weg af, een pad in, en hobbelde we zo een kwartiertje door het groen, tot we bij een hut (huisje) aankwamen. We wachtten op de leider van het dorp, en toen hij kwam stapten we uit. De leider vertelde in het Guaraní over de moeilijke situatie waarin zij verkeren. (Casildo vertaalde het voor mij naar het Spaans.) Direct naast het dorp lag een enorm zonnebloemveld van vele hectares. Dit is van een Duitse grootgrondbezitter. Deze koopt steeds meer grond op, waar het Inheemse dorp op/van leeft, waardoor de jacht bijna onmogelijk is geworden. En om het nog erger te maken: Er worden chemicaliën gebruikt bij de verbouw van zonnebloemen. Dit tast de grond en het drinkwater aan, waar het dorp van leeft, met alle gevolgen van dien, vooral voor kinderen! Vreselijk!*

*De tweede comunidad waar we naartoe gingen, heeft hetzelfde probleem met grondafname door een grootgrondeigenaar. Ze moeten zich steeds meer toeleggen op akkerbouw ipv jacht, maar dat is intensief, en steeds meer jongeren trekken weg. “*

Zie verder het fotoverslag Makutinga november 2010 en het kaartje van Paraguay.

Kerk in Actie, januari 2011.

